

نقش موافقت طرفین در مذاکرات ۵+۱ و جمهوری اسلامی گل آمریکا (۵)

امیرفیض- حقوقدان

در قسمت اول این تحریر (راه حل جامع بلند مدت) ^۱ که از اهداف موافقتنامه ژنو است در ردیف بحث قرار گرفت و ادامه آن بر عهده این تحریر گذارده شد.

اشاره مجدد به صراحت موافقتنامه ژنو سبب تسهیل خوانندگان این تحریر است.

> هدف این مذاکرات رسیدن به یک راه حل جامع مورد توافق و بلند مدت است بنحوی که تضمین کند که برنامه هسته ای ایران کاملاً صلح آمیز باقی خواهد ماند.

تضمین در موافقتنامه ژنو

همانطور که ملاحظه دارید یکی از ارکان هر تضمینی، وابسته بودن به قرارداد است همانند مدت که نیز یکی از ارکان قرارداد میباشد؛ بنابراین صرف مدت چه کوتاه و یا بلند، تضمین محسوب نمیشود. در موافقتنامه ژنو کم و کیف تضمین ذکر نشده و از آنجا که قبول تضمین از حقوق متعهد له است لذا این حق بطور ضمنی به ۵+۱ داده شده که شدت وحدت تضمین بعلاوه مدت برقراری آن را تعیین و از جمهوری اسلامی بخواهد که اجرا کند.

در جریان مذاکرات برای راه حل جامع فقط بحث مدت تضمین مطرح شده نه کیفیت تضمین.

ولی بهر حال جمهوری اسلامی متعهد به دادن تضمین قابل قبول، همراه مدت مورد نظربه ۵+۱ شده است و اگر ایران در کم و کیف تضمین مورد تعهدش به ۵+۱ موافقت نکند، راه را برای بحرکت درآوردن تحریم های تعلیق شده و یا تازه باز خواهد کرد (به به از این موافقت نامه یکطرفه).

اکنون این پرسش همگانی است که اگر ایران هر تضمینی که آمریکا خواست داد حتی ناموس زنها را هم ضمیمه کرد و به کل تعهداتش هم عمل کرد ولی آمریکا به تعهداتش در برداشتن تحریم ها عمل نکرد چنانکه پیشاپیش آقای اوباما گفته است > ۹۵ درصد تحریم ها به هیچوجه برداشته نمیشود < تکلیف ایران

درمقابل استنکاف و عهد شکنی آمریکا چه خواهد شد و تمسک آمریکا به عدم رفع نگرانی و بهانه های مشابه بعلت نبود تضمین، آمریکا را مسلح و ایران را خلع سلاح و ناچار به تسلیم نخواهد کرد؟

آمریکا در عهد شکنی و نادیده گرفتن عهد نامه ها سوابق روشنی دارد در قانون اساسی آمریکا دخالت در امور کشورها منع شده است و آمریکا آنرا نادیده گرفته است - در قرارداد الجزایر موضوع پایان گروگان گیری کارمندان سفارت آمریکا، قید شده که آمریکا نباید در امور ایران دخالت کند، آمریکا آنرا هم زیر پا گذارده - در اساسنامه آژانس اتمی حق غنی سازی برای عموم کشورهای عضو برسمیت شناخته شده و با آنکه آمریکا آنرا امضا کرده است مع هذا آنرا قبول ندارد - در قرارداد هلسینگی به تعهدی که کرد عمل نکرد و موارد بسیار، بسیاری دیگر.

سرنوشت ۱۸۰ میلیارد دلار

کمتر به این موضوع مهم توجه شده است که در متن موافقتنامه ای که بوسیله وزارت خارجه جمهوری اسلامی منتشر شده ادا و به هیچوجه به مبلغ ۱۰۰ میلیارد پول ایران که من غیر حق از سوی آمریکا ضبط شده اشاره ای ندارد تاچه رسید که کیفیت بازپس دادن آن. این رقم درمتنی که کاخ سفید منتشر ساخته پیاده شده است بنظر میرسد که اگر کاخ سفید آنرا منظور نمیکرد اصلا کسی متوجه این رقم از دارائی ایران که در سیطره آمریکاست نمیشد.

تنها اشاره ای که در موافقت نامه ژنو در این مورد آمده این عبارت است >ایران قادر خواهد بود به بخشی از درآمد های نفتی اش دسترسی داشته باشد< که این اشاره گنگ هیچ ارتباطی به ۱۰۰ میلیارد پول ایران ندارد و رقم ۴/۲ میلیارد قسطی که قرار شده به ایران پرداخت شود بخشی از همان ۱۰۰ میلیارد دلار پول ایران است.

اگر آمریکا حاضر نباشد که درباره مبلغ مزبور و خسارت آن بمناسبت اینکه در موافقت نامه ژنو (متن جمهوری اسلامی) اشاره ای به آن نشده گفتگو و تعیین تکلیف کند، ایران بی صاحب و گرفتار بدست ملاهای احمق چه میتواند بکند؟ و اگر آمریکا طرح آنرا موکول به بعد از راه حل جامع و یا هم زمان با رفع تحریم ها که وعده سرخرمن است بنماید که تا آن زمان، رقم ۱۰۰ میلیارد هم به صد ها میلیارد خواهد رسید چه مصیبتی برای کشور خواهد بود؟

(توضیح اینکه رقم ۱۰۰ میلیارد در گزارش کاخ سفید آمده ولی بنابر اعلام وزیر خزانه داری آمریکا و کارشناسان مالی آمریکا رقم مزبور ۱۸۰ میلیارد دلار است. ماخذ این محاسبه در تحریرات قبل ارائه شده است).

خیلی عجیب است که جمهوری اسلامی _ ایران _ باید چندین تضمین قابل قبول ۱+۵ و مدت بلند بدهد ولی آمریکا تکلیفی برای پول ایران معین نکند و آقایان ظریف و عراقچی هم عین خیالشان نباشد بعد هم شیخ حسن درخوزستان بگوید <مایک میلیمتر از حق خودمان عقب نشینی نمیکنیم>.

خبری با تاسف درباره ۴/۲ میلیارد دلار

عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد

میدانید که طبق موافقتنامه ژنو، آمریکا به اقساط ۸ گانه مبلغ ۴/۲ میلیارد ازدارائی های ایران که قطره ای از ۱۰۰ میلیارد اعلام شده ازطرف کاخ سفید است متعهد به پرداخت شده و خبرگزاریها هم این خبررا منتقل کردند که آمریکا سه قسط از مبلغ مورد تعهد خود را پرداخته است.

حال به اتفاق برویم به بینیم که این سه قسط چه شده:

آقای اسماعیل کوثری نماینده مجلس اسلامی و از فرماندهان پیشین سپاه در شبکه ۳ تلویزیون ایران در برنامه شناسنامه که با حضور آقایان نماینده بانک مرکزی و هواپیمائی و کشتی رانی در کمیسیون امنیت مجلس جریان داشت گفت: <بعد از لغو برخی تحریم ها هنوز هیچ تغییری ایجاد نشده و ما حتی یک دلار هم نتوانسته ایم برداشت کنیم فقط فضا بهتر شده است>.

برخی از چهره های سیاسی نزدیک به رهبری گفته اند: <ایران نتوانسته از مبلغ پرداخت شده استفاده کند>.

روزنامه وال استریت ژورنال هم چندی پیش گزارش مشابهی از عدم دسترسی ایران به مبلغ آزاد شده منتشر کرده بود (خبرگزاری بی - بی - سی)

انسان گاه فکر میکند همان بهتر که آمریکا پول ایران را به این حکومت غاصب چپاولگر ندهد تا هنگامیکه حکومت مشروع و قانونی با هویت ایرانی مصدر کار گردد.

سه قسط هر قسطی ۸۰۰ میلیون دلار معلوم نیست کجا رفته حتی بانک مرکزی هم خبر ندارد اینجاست که میتوان گفت عدو شود سبب خیراگر خدا خواهد.

نفسی تضمین

تضمین که به معنای پابندی و جابجائی متعهد است (رضمانت نقل ذمه به ذمه) تضمین هنگامی مصدر قرار میگیرد که طرف قرارداد نسبت به طرف دیگری اعتماد و یا طرف مزبور بد سابقه و به دور از شرافت و درستکاری باشد و معمولاً این صفات که سبب ورود ضمانت میشود متوجه به کشورها و ملت ها نمیشود و فقط متوجه افراد میگردد، زیرا کشورها دارای شرافت ملی و در قاعده حقوق اجتماعی و قانون بین الملل در موقعیت مساوی قرار دارند به همین دلیل در عهدنامه های بین المللی و حتی محدود، از ضامن و ضمانت خبری نیست.

اصرار آمریکا بر گرفتن تضمین از ایران و تسلیم ایران به خواست و اصرار آمریکا دوشان را ثابت میکند نخست اینکه آمریکا برای ملت ایران قائل به شرافت و اعتبار ملی و حاکمیت ناشی از حقوق بین المللی نیست (آیا سید علی که صحبت از عزت میکند درک این تحقیر آمریکا و تائید ایران را میکند؟)

گرچه قبلاً خانم شرمین از ملت ایران به بی اعتباری و بی فرهنگی و غیر قابل اعتمادی یاد کرده بود ولی توجه تضمین به ملت ایران تائید همان اظهارات خانم شرمین هم هست که نمایندگان جمهوری اسلامی آنرا تنفیذ کرده اند.

دوم اینکه همین عدم اعتماد آمریکا و خواستن تضمین یکطرفه از ایران مابینت با صراحت موافقتنامه (عنصرگام اول) دارد که مبنای موافقت نامه ژنو را حسن نیت اعضا دانسته است. حسن نیت که ایجاد کننده اعتماد است جانی برای ضمانت همراه بلند مدت باقی نمیگذارد.

بلند مدت

آقای عراقچی گفت: >آمریکایی ها مدت ۲۰ سال رابرای راه حل جامع میخوانند و ما ۵ سال ویا کمتر را ولی آمریکایی ها میگویند دورقمی باید باشد (یعنی از ۱۰ سال تا ۹۹ سال)!!

کارشناسان خارجی عقیده دارند که مدت، خاصه طولانی بودن آن با هدف استیلای برکشور و ایجاد رژیم دست نشانده مطرح میشود.

- آقای رالف اکیوس مدیر اجرایی کمیسیون ویژه سازمان ملل برای عراق در سال ۹۱ تا ۹۷ در مقاله ای در مجله فارین افرز نوشت:

>هدف از تحریم های بلند مدت، تغییر رژیم ایران را دنبال میکند <راهکاری که منافات کامل با راهکارهای بین المللی را ندارد< آقای رالف به تشابه موضوع در عراق اشاره کرده و نوشته زمانی که مقامات آمریکا اقدام به وضع تحریم های سخت علیه رژیم عراق کردند، صدام حسین مستنداتی برای لغو تحریم ها به سازمان ملل ارائه داد، اما آمریکا از برداشتن حتی یکی از تحریم ها از روی عراق مخالفت و خودداری کرد و در سال ۱۹۷۷ خاتم مادلین آلبرایت وزیر خارجه سابق آمریکا در یک سخنرانی در دانشگاه جرج تاون گفت: >تا هنگامیکه صدام حسین از قدرت برداشته نشود تحریم ها به هیچوجه لغو نخواهد شد< آقای رالف نتیجه گرفته است که >به سختی میتوان باور کرد که رویکرد آقای اوباما در این میان تغییری کرده باشد این گونه بنظر میرسد که واشنگتن تمایلی به دیپلماسی ندارد و آن چیزی که مقامات واشنگتن به دنبال آن هستند تغییر رژیم ایران بواسطه تحریم ها هستند.

توضیح - مقصود از تغییر رژیم در ایران تغییر جمهوری اسلامی نیست بلکه انتقال قدرت به جناح طرفدار آمریکاست یعنی جریانی که کم و بیش شکل گیری آنرا ناظریم. (پایان توضیح)

- آقای بولاک تحلیلگر بروکینگز نوشت: >توافق وین که کمتر در رسانه های خارجی به آن پرداخته میشود درحالیست که ایران خواهان توافق کوتاه مدت است و طرف خارجی اصرار دارد <توافق جامع که محدودیت های فوق العاده و فراتر از قوانین بین المللی برای ایران ایجاد میکند برای چند دهه امضا شود.

نتیجه گیری از شهادت شهود

شهادت و نظر دونفر از شخصیت های صاحب نظر و معروف ارائه شد تا ثابت شود که مدت طولانی که آمریکا سخت به دنبال آن است فراتر از قوانین بین المللی و رویه های حقوق بین الملل است.

در این صورت چر باید نمایندگان ایران در مذاکرات هسته ای بجای مخالفت بایک رویه و شرط خلاف قواعد بین المللی، التماس به محدود بودن مدت به ۵ سال بکنند و بطور ضمنی عبودیت و اسارت را برای مدتها بپذیرند.

میدانید و در تحریر قبل هم بتوضیح رفت در صورتی که حتی در یک مورد بین ۱+۵ و جمهوری اسلامی توافق نشود، تحریم ها به جریان خواهد افتاد هر قدر هم که جمهوری اسلامی به تعهداتش عمل کرده باشد.

در همین مسئله مدت که آمریکائی ها خواهان مدت طولانی هستند و جمهوری اسلامی مدت کوتاه را پیشنهاد میکند، عدم توافق در مدت بین ۱+۵ و جمهوری اسلامی، سبب حرکت تحریم های متوقف شده و همچنین تحریم های جدید خواهد بود.

آیا واقعا به چنین امر ناموزونی میتوان اقدام مشترک و یا توافقنامه نام داد؟ و یا نام متناسب اسارت نامه است؟

نگاهی اجمالی به شرط بلند مدت

در موافقتنامه ژنو آمده است:

«هدف این مذاکرات رسیدن به یک راه حل جامع مورد توافق بلند مدت است بنحوی که تضمین کند برنامه هسته ای ایران کاملاً صلح آمیز باقی خواهد ماند».

نویسندگان متن موافقتنامه آنقدر از حول حلیم دردیگ افتاده و یا به خامی و نفهمی و یا وابستگی نمایندگان جمهوری اسلامی مطمئن بوده که در سفت کاری شرط مزبور به راه انحرافی کشیده شده اند.

توضیح اینکه «راه حل جامع مورد توافق» دیگر نمیتواند منظم به شرط کوتاه و یا بلند مدت باشد. شرط مدت و یا عدم شرط، مستتر در راه حل جامع است و بعبارت دیگر جامعیت یک چیز، تمام پدیده های وابسته را هم شامل است. همچنین تضمین، از ارکان راه حل جامع است که میتواند در راه حل جامع پیاده شود و یا نشود. تضمین از راه حل جدانیست.

نیت در تفکیک راه حل جامع چیست؟

تفکیک کردن مدت و یا تضمین از راه حل جامع، همراه با این نیت سوء است که دست آمریکا در قبول مدت و یا کم و کیف تضمین باز باشد و علیرغم راه حل جامع، آمریکا بتواند در رابطه با تضمین و یا مدت، با مخالفت خود، همواره خود را در موقعیت تهدید و ارباب ایران قرار دهد و تمام مراتب راه حل جامع را در کنترل خود بگیرد و بایک نیت گفتن نسبت به مدت و یا چگونگی تضمین، راه حل را متوقف و چرخ تحریم ها و فشار را به حرکت در آورد.

خواننده محترم این تحریر، خود بررسی فرمائید چگونه میتوان تضمینی داد که برنامه هسته ای ایران کاملاً صلح آمیز باقی خواهد ماند؟ اینجاست که با قبول نکردن تضمین و یا توقع های بالا، باز مسئله ادامه تحریم ها پیش خواهد آمد. تضمین، صدها شرط و شروط دارد کافی است که سریک شرط توافق حاصل نشود و یا باباهانه روبرو گردد. باز هم (آمریکا هیچ غلطی نمیتواند بکند!!)

درپیمان صلح متفقین با آلمان و ژاپن درجنگ جهانی دوم، برای تضمین اینکه آلمان و ژاپن دوباره براه میلیتاریزم کشیده نشوند استقرار پایگاه های نظامی دائم به آن کشورها تحمیل شد. آیا دورازتصوراست که آمریکا برای تضمین صلح آمیزبودن برنامه هسته ای ایران خاصه نگرانی از صراحت قانون اساسی جمهوری اسلامی درحفظ حالت خصومت با کشورهای کفر ازجمله آمریکا دامنه تضمین رابه پایگاه های نظامی بکشانند؟

به ملاحظه همین قیودات درموافقتنامه ژنو است که رالف اکیوس (قبلا معرفی شده است) میگوید >هدف ازتحریم ها آن چیزی است که واشنگتن به دنبال آن است یعنی تغییر در رژیم<

تحریم ۵۰ ساله

Tokenet Polac از اعضای ارشد Brookings Institution مولف کتاب >اتفاق باورنکردنی ایران< درسرمقاله ششم ماه مه ۲۰۱۴ روزنامه نیوریورک تایمزمقاله ای دارد که درباره موافقت نامه ژنو خاصه مدت بلند آن بسیاربا اهمیت است او نوشته است:

>به نظر میرسد واشنگتن نظرخودرابرمحدود کردن تعداد ونوع سانترفیوژهایی که ایران نتواند داشته باشد وهمچنین کیفیت وکمیت اورانیومی که نتواند داشته باشد متمرکز کرده است ولی این نکات، کلید و اسبابی به بهترین توافق باایران نیست این موضوعات مهم اند ولی نباید بالاترین اولویت کاخ سفید باشد.

توسل به بازرسی های سرزده کافی نیست آمریکا به «بازگشت آنی تحریم ها» نیازدارد تابتواند درصورتی که آمریکا ومتحدانش رسیدند که ایران توافق ژنو را نقض کرده به سرعت وسادگی تحریم ها را مجدداً به ایران تحمیل کنند بهترین راه برای ایجاد چنین مکانیزمی تعلیق تحریم های شورای امنیت واروپانیان وکنگره است نه لغو آن. میتوان هر ۶ ماه قطعنامه جدیدی تصویب کرد که تمام و یا قسمتی از تحریم هارا ۶ ماه معلق ساخت و تعلیق تحریم هارا میتوان دائماً بدین طریق تمدید کرد بدون اینکه نیازه قطعنامه شورای امنیت باشد درحالیکه درصورت لغو تحریم ها برقراری آن نیازه قطعنامه شورای امنیت ویا تصمیم کنگره دارد<.

درباره مدت توافقنامه چه میگوید

میگوید با آنکه هیچکس نمیتواند مطمئن باشد چه خواهد شد وبا آنکه رئیس جمهوری ایران حسن روحانی دراظهاراتش برای رسیدن به توافق هسته ای صداقت دارد ولی آقای روحانی حداکثر تا ۷ سال دیگررئیس جمهور خواهد بود وامکان ندارد بتوان فهمید که چه کسی جانشین اوخواهد شد درسال ۲۰۰۵ محمد خاتمی اصلاح طلب جای خود رابه احمدی نژاد متعصب داد.

بنابر این آمریکا باید دربی دستیابی به معامله ای دیر یا (بلند مدت) باشد معامله ای که بیش

ازدوره ریاست جمهوری روحانی دوام داشته باشد با آنکه مذاکره درباره مدت هنوز ادامه

دارد وشایع است که واشنگتن آماده قبول مدت بسیارکم ۱۰ ساله است البته ۲۰ سال بهتر و ۴۰

و ۵۰ هم یازبتر است.

حاصل اینکه آمریکا یک اهرم قانونی و عملی در اختیار دارد که با کمک آن میتواند ایران را به عقب براند و آن اقدام مشترک (موافقتنامه ژنو) است که در آن آمده است:

«پس از پایان یافتن شرائط مندرج در موافقتنامه، با ایران مانند یک قدرت متعارف هسته ای رفتار خواهد شد. ایران بطور ضمنی پذیرفته است که تارسیدن به مرحله اجرای تام و تمام کلیه شرائط راه حل جامع، با ایران همانند یک قدرت هسته ای متعارف رفتار نخواهد شد» (پایان مقاله پولاک)

اظهارات پولاک دائر به اهرم قانونی برای آمریکا که میتواند با کمک آن ایران را به عقب براند یاد آور اظهارات (هوارد جونز) وزیر مختار انگلستان است که نوشت: «اختیار تقسیم وجوه موقوفه هند (عود) در دست من در حکم اهرمی بود که با آن میتوانستم همه چیز را در ایران بلند کنم و هر مشکل را حل کنم»

براستی که موافقتنامه ژنو برای آمریکا اهرمی است که با آن هرتحولی را که طالب باشد بوجود خواهد آورد حتی ایجاد رابطه با اسرائیل.

گل آمریکا

این بزرگترین گل آمریکاست که ایران را در موقعیت ۱۰ سال قبل که دست به فعالیت هسته ای نزده بود قرار دهد. و دقیقاً همان است که جان کری گفت «ما باین کار توانستیم امنیت اسرائیل را حفظ کنیم».

آقای اوباما گل آمریکا را در عبارت پرمعنای دربیانیه کاخ سفید (جزئیات توافق اتمی با ایران) چنین تشریح کرده است:

«امروز ایران و گروه ۵+۱ به مجموعه ای از درک های اولیه رسیده اند که پیشرفت برنامه هسته ای ایران را متوقف میکند و آنرا از جنبه های کلیدی عقب میراند. این ها اولین محدودیت های معناداری است که ایران پس از نزدیک به یک دهه در زمینه برنامه هسته ای اش پذیرفته است».